Η διευθύντρια του σχολείου και ο σύλλογος των καθηγητών, καθηγητριών συγχαίρουν τον μαθητή του Γ1 Πέτρο Μπουρβάνη για το 2ο βραβείο στον πανελλήνιο διαγωνισμό διηγήματος με θέμα τα οχυρά.

Ακολουθεί το διήγημα του Πέτρου:

Το χαμόγελο της Αντίστασης

- Παιδιά αιμορραγεί!
- Πάρτε τον μέσα αμέσως.
- Τον χάνουμε, δεν γίνεται τίποτα…
- Κρίμα… αιωνία του η μνήμη..
- Αφήστε τον… έρχονται περισσότεροι Γερμανοί!

Πρωί της 6ης Απριλίου του 1941. Δεν ήταν ένα κανονικό πρωινό όπως όλα τα υπόλοιπα. Θα μου πείτε τι μπορεί να θεωρείται πια κανονικό σε έναν τέτοιο πόλεμο… Αυτή τη φορά μας ξύπνησαν οι ιπτάμενοι ήχοι του θανάτου, τα γερμανικά Στούκας, καθώς και οι κραυγές των αξιωματικών μας. Ξυπνήσαμε απότομα. Δεν καταλάβαμε αμέσως τι γινόταν. Όλοι μιλούσαν για μαζική γερμανική εισβολή. Τρελαθήκαμε. Τρέχανε άτομα στους δαιδαλώδεις διαδρόμους πανικόβλητοι άλλοι παίρναν τα όπλα και τις σφαίρες τους και ανέβαιναν τις σκάλες. Εγώ μέσα στο πανικό μου πήρα το όπλο μου και ανέβηκα όσο πιο γρήγορα μπορούσα τις σκάλες για να δω τι γίνεται. Τελικά δεν ήταν άσκηση. Υπήρχε παντού σκόνη που σηκώθηκε από τις βόμβες των Στούκας. Ο ανατριχιαστικός ήχος τους ακουγόταν παντού. Όλοι μας ξέραμε ότι όσο πιο κοντά ακουγόταν τόσο λιγότερες ελπίδες είχαμε. Παρατήρησα αυτούς που ήταν έξω να κάνουν το σταυρό τους κάθε φορά που η σειρήνα ακουγόταν. Οι λοχαγοί τελικά κατάφεραν να επαναφέρουν τη τάξη. Τώρα ‘όλοι ήταν έτοιμοι για μάχη – «σαν έτοιμος από καιρό», που λέει κι ο ποιητής- αλλά στον ορίζοντα δεν υπήρχαν πουθενά γερμανοί στρατιώτες, μόνο αυτό το βομβαρδισμένο τοπίο και ο ήχος του θανάτου από ψηλά. Όλοι παραμείναμε μέσα απλά περιμένοντας. Το ηθικό μας δεν ήταν και πολύ ακμαίο, θα έλεγα. Κανείς μας δεν ήταν έτοιμος για αυτό.

Καθόμουν με τον Δημήτρη μέσα στον στενό θάλαμο με τα πυρομαχικά περιμένοντας διαταγές. Φαινόταν τελικά πως για άλλη μια φορά πως ο βαρβαρισμός των οχυρών ήταν

μάταιος για τα ειδικά κατασκευασμένα θηρία μας. Δεν υπήρχαν πολλές ζημιές. Αργότερα όμως ακούστηκαν οι πρώτοι πυροβολισμοί και το τσίριγμα των οβίδων, καθώς πλησίαζαν προς το μέρος μας και έπεφταν κάτω σκορπώντας το θάνατο. Μας ζητήθηκε να βγούμε έξω στα χαρακώματα, διότι η κατάσταση γίνονταν χειρότερη ώρα με την ώρα. Υπήρχε κίνδυνος να μας εγκλωβίσουν με φλογοβόλα ή βόμβες αερίου. Δεν έπρεπε να τους αφήσουμε να πλησιάσουν άλλο. Περισσότερα αεροπλάνα και περισσότερα κανόνια ενίσχυαν τη γερμανική πλευρά. Η πίεση ανέβαινε ραγδαία. Παντού είχε σκόνη και το τοπίο ήταν θολό σαν πηχτή ομίχλη. Οι οβίδες έπεφταν σχεδόν δίπλα μας, πλέον. Ήμασταν τόσο κοντά στο θάνατο, όμως είχαμε στο νου μας «την κεντρική ιδέα» όλη την ώρα ήταν καθήκον μας να υπερασπιστούμε την πατρίδα. Έτσι, λοιπόν, εγώ και ο Δημήτρης αποφασίσαμε να αρχίσουμε να πυροβολούμε στο ψαχνό, όπως ήταν και οι εντολές. Το Γερμανικό πεζικό όμως δεν αντιδρούσε και παρέμεινε σε αμυντική θέση. Αυτή η αμυντική στάση ανησυχούσε τόσο εμάς όσο και τους αξιωματικούς.Τελικά αποφασίστηκε να παραμείνουμε μέσα ρίχνοντας από το άνοιγμα του οχυρού. Εννοείται πως κανείς δεν κοιμήθηκε το βράδυ, όχι μόνο από τους ήχους των κανονιών και των αεροπλάνων, οι οποίοι δεν σταματούσαν ποτέ αλλά λόγω του φόβου μιας νυχτερινής επίθεσης.

Τελικά, το επόμενο πρωινό γερμανικά τανκς μαζί με πεζικό άρχισαν την σκληρή επίθεση. Με είχανε βάλει στο πολυβόλο, έριχνα ακατάπαυστα και ακούραστα. Θα πρέπει να είχα σκοτώσει τόσους πολλούς και αναρωτιόμουν μέσα μου αν τελικά ήμουν υπερασπιστής ή δολοφόνος κοιτώντας τους σωρούς των γερμανών που σκότωσα. Η πίεση ήταν μεγάλη... «ή εγώ ή αυτοί» έλεγα στον εαυτό μου. Δεν αναγνώριζα πια το νέο μου εαυτό, τον αδίστακτο πολεμιστή αλλά και τον αποφασισμένο άνθρωπο. Μετά από λίγο αποφάσισα να αλλάξω πόστο ζητώντας άδεια από τον αξιωματικό μου. Αυτός τοποθέτησε αντικαταστάτη. Πήγα αρχικά να βοηθήσω να μεταφερθούν μερικά βλήματα στις πυροβολαρχίες, οι οποίες έδιναν έναν μεγάλο αγώνα εναντίον των γερμανικών τανκς, τα οποία τώρα προσπαθούσαν απεγνωσμένα να σπάσουν την άμυνα των οχυρών, ώστε να μπορέσει το πεζικό να εισχωρήσει. Καθώς μετέφερα τα βλήματα, σκεφτόμουν μια φράση που μου είχε μείνει στο μυαλό. Άκουσα πολλούς γερμανούς στρατιώτες να λένε τη φράση «σιγκχαιλ» πριν από κάθε τους επίθεση. Σκέφτηκα τι θα μπορούσε να σημαίνει για αυτούς αυτή η φράση. Σκέφτηκα ότι για εμάς αυτή η φράση σήμαινε θάνατος και όλεθρος μα για αυτούς ίσως σήμαινε αυτοθυσία ή δόξα. Έβλεπα πόσο διαφορετικές και πόσο ίδιες ήταν οι δύο μεριές και πως βρεθήκαμε δυο λαοί να μαχόμαστε από το πουθενά. Αλλά δεν είχαμε όλοι τις ίδιες ευθύνες. Εμείς αμυνόμαστε.. τι άλλο θα μπορούσε να κάνει ένας ελεύθερος άνθρωπος, ένας ελεύθερος λαός; Ποιος άνθρωπος θα μπορούσε να ξεκινήσει τέτοια αιματοχυσία από το πουθενά; Είχα ακούσει ότι ο δικτάτοράς τους είναι εξαιρετικός ρήτορας. Είναι, όμως, πραγματικά ένας άνθρωπος όπως εμείς οι υπόλοιποι; Δεν έχει τα ίδια συναισθήματα με εμάς, ώστε να νιώσει τον πόνο των ανθρώπων;

Τελικά έφτασα στις πυροβολαρχίες. Παρατήρησα ένα τεράστιο θάρρος και ηθικό σε αυτές

τις μονάδες. Αλλά επίσης με ενημέρωσαν ότι σύντομα τα πυρομαχικά τελείωναν, άρα το αναπόφευκτο ίσως να ερχόταν. Ταράχτηκα από τα νέα. Άμα σταματήσει η κάλυψη από τα κανόνια μας τότε τα γερμανικά τανκς θα μπορούν να έρθουν πιο κοντά, ώστε να δημιουργήσουν περισσότερη ζημιά. Γύρισα στο οχυρό μου. Οι αξιωματικοί μου είχαν ένα μήνυμα για μένα. Έπρεπε να πάω μαζί με άλλους στρατιώτες αύριο, την αυγή, από το Καρατάς, όπου ήμουν, στο Ρούπελ μέσω των σηράγγων να ενισχύσουμε εκεί τα πράγματα λόγω της μεγάλης πίεσης που δέχονταν από ισχυρό γερμανικό τάγμα. Παρατήρησα ότι τα τανκς είχαν έρθει πιο κοντά. Αναρωτιόμουν αν θα μπορούσαμε μόνοι μας να κρατήσουμε όλη αυτή τη τεράστια γερμανική στρατιά χωρίς εξοπλισμό και ενισχύσεις. Η γερμανική πολεμική μηχανή φαίνεται να είναι ανεξάντλητη. Συνειδητοποίησα, όμως, ότι ήμουν ο μόνος ο οποίος δείλιαζε και ρωτούσε τόσο πολύ. Μπορούσα να δω τους άλλους έξω φωνάζοντας αέρα να σηκώνονται και να πυροβολούν προς το γερμανικό πεζικό, άλλοι ακόμα τρέχανε πιο κοντινά τους χτυπήσουνε, σαν να είχανε πλέον νικήσει το τέρας του φόβου. Ήξερα ότι έπρεπε να πάρω και εγώ θάρρος. Το βράδυ πριν να φύγω για το Ρούπελ σκεφτόμουν την οικογένειά μου. Τι θα απογίνουν αυτοί χωρίς εμένα;

Με ξύπνησαν το άλλο πρωί οι αξιωματικοί νωρίς. Είχα κοιμηθεί μόλις δύο ώρες. Με στείλανε στις σήραγγες. Ακουγόταν ακόμα ο ήχος των στούκας να έρχονται πάνω από τα οχυρά. Εγώ ακολούθησα την κόκκινη γραμμή προς το Ρούπελ, η οποία μου θύμιζε μόνο το αίμα που είχα δει πάνω. Σκεφτόμουν το μυαλό μου, οι ιδέες μου, η ψυχή μου είχαν ήδη αλλάξει τόσο πολύ μέσα σε δύο μόνο μέρες. Καθώς ακολουθούσα τους άσπρους αυτούς διαδρόμους είδα το εκκλησάκι με την εικόνα της Παναγίας της Υπερμάχου Στρατηγού και το εξομολογητήριο λίγο πιο πέρα. Κατάλαβα ότι είχα φτάσει στο Ρούπελ. Άραγε τι γνώμη να έχει ο Θεός για όλη αυτή την αιματοχυσία; Ποιους συμπονά και ποιους φροντίζει; Πόσο απογοητευμένος θα πρέπει να είναι από το ανθρώπινο γένος; Μπορεί να μας βοηθήσει να προστατέψουμε την πατρίδα μας; Ένα ερώτημα που θα απαντηθεί μόνο στο τέλος του πολέμου. Είθε η Παναγιά να είναι μαζί μας σκέφτηκα. Δεν μπορεί να είναι αλλιώς! Λίγο πιο κάτω πριν ανέβω πάνω, οι νέοι μου αξιωματικοί μού είπαν να επισκεφτώ το ιατρείο, έτσι όπως φαινόμουν τόσο εξαντλημένος. Ο γιατρός με εξέτασε. Μπορώ να πολεμήσω είπε. Έτσι οι αξιωματικοί με έβγαλαν έξω στα χαρακώματα σχεδόν μπροστά από τον εχθρό. Το τοπίο ήταν κατεστραμμένο και το γερμανικό πεζικό ήταν πλέον πολύ κοντά στο Ρούπελ. Εκεί ήταν που ξεκίνησε ο αληθινός αγώνας για εμένα. Ξαφνικά ξέχασα τα πάντα, φόβους, αναμνήσεις, αμφιβολίες... και όρμησα μαζί με τους άντρες του πυροβολικού, οι οποίοι είχαν ξεμείνει από βλήματα, προς τους γερμανούς. Σφαίρες παντού, περισσότεροι και περισσότεροι θάνατοι. Οι Γερμανοί ρίχνουν ακατάπαυστα χειροβομβίδες προς το οχυρό και εμάς. Χωρίς να το καταλάβω εμείς και οι γερμανοί είχαμε έρθει πια πολύ κοντά. Οι τριγμοί από τις ερπύστριές τους ακούγονται πλέον δίπλα μας. Προσπαθούμε να βρούμε κάλυψη. Το οχυρό δεν θα πέσει με τίποτα όμως. Τα τανκς βαράν με ακρίβεια, οβίδες από το γερμανικό πυροβολικό εκρήγνυνται παντού και διαμελίζουν πέτρες, σίδερα, σώματα. Χειροβομβίδες σκάνε μέσα στο οχυρό. Εμείς όμως συνεχίζουμε, δεν υπάρχει τώρα γυρισμός ούτε υποχώρηση. Θα τους σταματήσουμε... δεν θα περάσουν.

Όλα τώρα είναι φωτιά, κρότοι, φωνές, βογγητά, εκρήξεις, αίμα, ξανά φωνές, ξανά φωτιά. Δεν ξέρω τι με χτύπησε. Μόνο ένας διαπεραστικός, καυτός πόνος μουδιάζει όλο μου το σώμα. Τι έγινε; Σταδιακά τα ουρλιαχτά κοπάζουν, οι κρότοι απομακρύνονται, οι φλόγες λιγοστεύουν... Όλα τα σκεπάζει αργά και σταθερά ένα απαλό σκοτάδι. Βουβά νιώθω τον κόσμο να σβήνει. Κάτι τελευταίες ομιλίες από γνώριμες φωνές...

- Παιδιά αιμορραγεί!
- Πάρτε τον μέσα αμέσως.
- Τον χάνουμε, δεν γίνεται τίποτα…
- Κρίμα… αιωνία του η μνήμη...
- Αφήστε τον… έρχονται περισσότεροι Γερμανοί!
- Το οχυρό δεν παραδίνεται… το οχυρό δεν θα πέσει...

Χαμογελώ…

Μπουρβάνης Πέτρος, 3ο Γυμνάσιο Θεσσαλονίκης